Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

29. oktoober 2015*

Eelotsusetaotlus — Direktiiv 93/13/EMÜ — Hüpoteeklaenu leping — Ebaõiglased tingimused — Täitemenetlus — Vastuväide — Õigust lõpetavad tähtajad

Kohtuasjas C-8/14,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Martorell'i (Martorelli esimese astme kohus nr 4, Hispaania) 28. oktoobri 2013. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 10. jaanuaril 2014, menetluses

BBVA SA, varem Unnim Banc SA,

versus

Pedro Peñalva López,

Clara López Durán,

Diego Fernández Gabarro,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: Euroopa Kohtu asepresident A. Tizzano esimese koja presidendi ülesannetes, kohtunikud F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits (ettekandja) ja S. Rodin,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. veebruari 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— BBVA SA, varem Unnim Banc SA, esindajad: *abogado* J. Rodríguez Cárcamo ja *abogado* B. García Gómez,

— P. Peñalva López, C. López Durán ja D. Fernández Gabarro, esindajad: *abogado* M. Alemany Canals, *abogado* A. Martínez Hiruela, *abogado* T. Moreno ja *abogado* A. Davalos,

— Hispaania valitsus, esindaja: M. J. García-Valdecasas Dorrego,

— Euroopa Komisjon, esindajad: J. Baquero Cruz ja M. van Beek,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

olles 13. mai 2015. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288) artikleid 6 ja 7.

2 Taotlus on esitatud ühelt poolt BBVA SA, varem Unnim Banc SA, (edaspidi „BBVA") ja teiselt poolt D. Fernández Gabarro, P. Peñalva Lópezi ja C. López Duráni vahelises kohtuvaidluses, mille ese oli viimaste vastuväide hüpoteegiga koormatud parklakoha ja kuuri suhtes täitmisele.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 93/13 artikli 6 lõige 1 näeb ette:

„Liikmesriigid sätestavad, et ebaõiglased tingimused lepingus, mille müüja või teenuste osutaja on […] tarbijaga sõlminud, ei ole [siseriiklikes õigusaktides sätestatud tingimustel] tarbijale siduvad ning [et leping jääb muus osas pooltele siduvaks, kui see saab kehtida ka ilma ebaõiglaste tingimusteta]."

[Tsitaati on parandatud Euroopa Kohtus, kuna direktiivi eestikeelne tõlge on ebatäpne.]

4 Direktiivi 93/13 artikli 7 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Liikmesriigid tagavad, et tarbijate ja konkurentide huvides oleksid olemas piisavad ja tõhusad vahendid, et lõpetada ebaõiglaste tingimuste seadmine lepingutes, mis müüjad või teenuste osutajad tarbijatega sõlmivad."

Hispaania õigus

5 14. mai 2013. aasta seadusega 1/2013 hüpoteeklaenu lepingute võlgnike kaitse tugevdamise, võla restruktureerimise ja sotsiaalüüri kohta (Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social, *Boletín Oficial del Estado*, edaspidi „*BOE*", nr 116, 15.5.2013, lk 36373) muudeti 7. jaanuari 2000. aasta tsiviilkohtumenetluse seadust (Ley de enjuiciamiento civil, *BOE* nr 7, 8.1.2000, lk 575), mida on muudetud ka 28. juuni 2013. aasta dekreetseadusega 7/2013, mis käsitleb kiireloomulisi fiskaal- ja eelarvemeetmeid ning meetmeid teadusuuringute, arengu ja innovatsiooni edendamiseks (decreto-ley 7/2013 de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestarias y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación, *BOE* nr 155, 29.6.2013, lk 48767), (edaspidi „tsiviilkohtumenetluse seadus").

6 Seaduse 1/2013 neljas üleminekusäte (edaspidi „vaidlusalune üleminekusäte") puudutab täitemenetlusi, mis algatati enne seaduse 1/2013 jõustumist ja mida ei olnud sel hetkel veel lõpetatud. See õigusnorm on sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesoleva seadusega [tsiviilkohtumenetluse seadusesse] tehtud muudatused on seaduse jõustumise ajal juba algatatud täitemenetluste suhtes kohaldatavad üksnes pooleliolevate täitetoimingute osas.

2. Igal juhul on seaduse jõustumise ajal pooleliolevates täitemenetlustes, kus [tsiviilkohtumenetluse seaduse] artikli 556 lõikes 1 ette nähtud kümnepäevane vaidlustamistähtaeg on juba möödunud, võlgnikel õigust lõpetav ühekuuline tähtaeg erakorralise vastuväite esitamiseks [tsiviilkohtumenetluse seaduse] artikli 557 lõike 1 punktis 7 ja artikli 695 lõike 1 punktis 4 ette nähtud uutel vaidlustamise alustel.

Õigust lõpetav ühekuuline tähtaeg hakkab kulgema seaduse jõustumisele järgnevast päevast ning kui võlgnikud esitavad vastuväite, peatab see menetluse, kuni esitatud vastuväite kohta tehakse otsus vastavalt [tsiviilkohtumenetluse seaduse] artiklis 558 ja järgmistes artiklites ning artiklis 695 ettenähtule.

Käesolevat üleminekusätet kohaldatakse kõigi täitemenetluste suhtes, mis ei ole päädinud kinnisvara üleminekuga ostja omandisse vastavalt [tsiviilkohtumenetluse seaduse] artiklis 675 ettenähtule.

3. Samuti on pooleliolevates täitemenetlustes, kus seaduse jõustumise ajal on juba hakanud kulgema [tsiviilkohtumenetluse seaduse] artikli 565 lõikes 1 ette nähtud kümnepäevane vaidlustamistähtaeg, võlgnikel [tsiviilkohtumenetluse seaduse] artiklis 557 ja artiklis 695 ette nähtud vastuväite esitamiseks samasugune õigust lõpetav ühekuuline tähtaeg, nagu on ette nähtud eelmises lõikes.

4. Käesoleva artikli lõigetes 2 ja 3 ette nähtud tähtaegade teatavakstegemise ja arvestamise osas loetakse kõnealuse sätte avaldamist täielikuks ja kehtivaks teatavakstegemiseks; seda ei ole kindlasti vaja teha eraldi aktiga.”

7 Tsiviilkohtumenetluse seaduse artikli 556 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Kui täitedokument on süüdimõistev kohtu- või vahekohtulahend või vahendusmenetluse tulemusena saavutatud kokkulepe, võib võlgnik kümne päeva jooksul pärast nõude täitmisele pööramise kohtumääruse teatavaks tegemist selle kirjalikult vaidlustada, väites, et ta on kohtuotsuses, vahekohtuotsuses või kokkuleppes määratu maksnud või täitnud, mida ta peab dokumendiga tõendama.

Ta võib vastuväitena tugineda ka täitmisavalduse hilinenult esitamisele ja lepingutele või tehingutele, milles on täitmise vältimiseks kokku lepitud, tingimusel et kõnealused lepingud ja tehingud on vormistatud notariaalselt.”

8 Tsiviilkohtumenetluse seaduse artikkel 557, mis käsitleb sellistel täitedokumentidel põhineva täitmise vaidlustamist, mida ei ole teinud kohus ega vahekohus, näeb ette järgmist:

„1. Kui täitmine määratakse artikli 517 lõike 2 punktides 4, 5, 6 ja 7 nimetatud täitedokumentide alusel või artikli 517 lõike 2 punktis 9 nimetatud muude täitmisele pööratavate dokumentide alusel, siis võib võlgnik esitada sellele eelmises artiklis ette nähtud ajal ja vormis vastuväite ainult juhul, kui vastuväide rajaneb ühel järgmistest alustest:

[…]

7) täitedokument sisaldab ebaõiglasi tingimusi.

2. Kui esitatakse eelmises lõikes osutatud vastuväide, peatab kohtukantselei täitmise menetlust korraldava meetmega.”

9 Tsiviilkohtumenetluse seaduse artikli 695 lõike 1 punkt 4 ja lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesolevas peatükis nimetatud menetlustes saab võlgnik täitmisele vastuväiteid esitada vaid järgmistele alustele tuginedes:

[…]

4) täitmise aluseks oleva lepingutingimuse ebaõiglus või sellise lepingutingimuse ebaõiglus, mille alusel oleks kindlaks määratud sissenõutav summa.

2. Eelmises lõikes nimetatud vastuväite esitamise korral peatab kohtutäitur täitmise ja teatab pooltele kuupäeva, mil need peavad ilmuma üldise täitmiskorralduse andnud kohtusse, kusjuures kohtukutse esitamise ja kõnealuse kuupäeva vahele peab jääma vähemalt viisteist päeva; nimetatud kuupäeval kuulab kohus pooled ära, võtab vastu esitatud dokumendid ja teeb järgneval päeval kohtumääruse vormis lahendi, mida ta peab kohaseks.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

10 BBVA palus 15. mail 2013, see tähendab enne seaduse 1/2013 jõustumist algatada hüpoteegiga tagatud nõuet puudutava täitemenetluse D. Fernández Gabarro, P. Peñalva Lópezi ja C. López Duráni vastu. Seaduse jõustumise ajal ei olnud menetlust veel lõpetatud. Euroopa Kohtule esitatud toimikust nähtub, et täitmine toimus parklakoha ja kuuri suhtes.

11 17. juunil 2013, mil oli möödunud vaidlusaluses üleminekusättes ette nähtud ühekuuline tähtaeg erakorralise vastuväite esitamiseks hüpoteegiga tagatud nõude täitmisele, väitsid põhikohtuasja võlgnikud siseriiklikus kohtus, et selles sättes ette nähtud õigust lõpetav tähtaeg on vastuolus direktiiviga 93/13.

12 Nimelt on nende väitel täitedokumendi tingimuste ebaõiglusele tuginemiseks ette nähtud ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg ebapiisav kohtute jaoks, kes peavad kontrollima omal algatused hüpoteegiga tagatud laenu- või krediidilepingute sisu, mida parasjagu täitmisele pööratakse, ja veelgi enam tarbijate jaoks, kes peavad tuginema sellistes lepingutes sisalduvate tingimuste võimalikule ebaõiglusele.

13 Teiseks väidavad põhikohtuasja võlgnikud, et kuivõrd vaidlusaluse üleminekusätte lõike 4 kohaselt hakkab ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg kulgema teatavakstegemisest seaduse ametlikus väljaandes avaldamise, mitte isiklikult teatavaks tegemise teel, siis on tarbijatel äärmiselt keeruline kasutada õiguskaitsevahendeid, isegi kui nad saavad tasuta õigusabi.

14 Eelotsusetaotluse esitanud kohus on seisukohal, et tema menetluses olevas kohtuvaidluses lahendi tegemiseks on vaja, et Euroopa Kohus teeks otsuse seoses küsimusega, kuidas ühitada põhimõte, et menetlustähtaja möödumine on õigust lõpetav, mis on tihedalt seotud õiguskindluse põhimõttega, vältimatu vajadusega kaitsta omal algatusel tarbijaid seeläbi, et tuvastatakse ebaõiglase lepingutingimuse tühisus ja loetakse, et leping seda ei sisalda, nagu näeb ette direktiiv 93/13 vastavalt tõlgendusele, mille sellele andis hiljuti Euroopa Kohus.

15 Neil asjaoludel otsustas Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Martorell (Matorelli esimese astme kohus nr 4) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas seaduse 1/2013 [neljandas üleminekusättes] ette nähtud ühekuulist tähtaega tuleb pidada direktiivi [93/13] artiklite 6 ja 7 mõttega vastuolus olevaks?”

Eelotsuse küsimuse analüüs

16 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada saada, kas direktiivi 93/13 artikleid 6 ja 7 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline siseriiklik üleminekusäte nagu vaidlusalune üleminekusäte, millega tarbijatele, kelle suhtes on algatatud enne selle seaduse jõustumist, millega see üleminekusäte kehtestatakse, hüpoteegiga tagatud nõuet puudutav täitemenetlus, mida ei

ole seaduse jõustumise hetkel veel lõpetatud, nähakse sundtäitmise vaidlustamiseks – eeskätt lepingutingimuste väidetava ebaõigluse alusel – ette ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg, mis hakkab kulgema seaduse avaldamisele järgnevast päevast.

17 Sellele küsimusele vastamiseks tuleb kõigepealt meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt lähtub direktiiviga 93/13 loodud kaitsesüsteem eeldusest, et tarbija on suhetes müüja või teenuste osutajaga nõrgemal läbirääkimispositsioonil ja omab vähem teavet (kohtuotsused Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punkt 44, ning Sánchez Morcillo ja Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punkt 22).

18 Sellisest nõrgemast positsioonist tulenevalt sätestab direktiivi 93/13 artikli 6 lõige 1, et ebaõiglased tingimused ei ole tarbijale siduvad. Tegemist on imperatiivse sättega, mille eesmärk on asendada lepinguga loodud formaalne tasakaal lepingupoolte õiguste ja kohustuste vahel tegeliku tasakaaluga, mis taastab nendevahelise võrdsuse (kohtuotsus Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

19 Lisaks sellele, arvestades nõrgemal positsioonil olevate tarbijate kaitses seisneva avaliku huvi laadi ja tähtsust, kohustab sama direktiivi artikli 7 lõige 1 liikmesriike nägema ette piisavad ja tõhusad vahendid, et lõpetada ebaõiglaste tingimuste kasutamine lepingutes, mis müüjad või teenuste osutajad tarbijatega sõlmivad (kohtuotsused Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, punkt 68; Kásler ja Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, punkt 78, ning Unicaja Banco ja Caixabank, C-482/13, C-484/13, C-485/13 ja C-487/13, EU:C:2015:21, punkt 30).

20 Euroopa Kohus on ka rõhutanud, et tarbijate tõhusale kaitsele suunatud Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tulenevad nõuded laienevad siseriiklikele täitemenetlustele, sealhulgas hüpoteegiga tagatud nõuet puudutavale täitemenetlusele (kohtuotsus Sánchez Morcillo ja Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punkt 25).

21 Selle kohtupraktika arvessevõtmiseks ja eeskätt kohtuotsuse Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164) tagajärjel muudeti seadusega 1/2013 eelkõige tsiviilkohtumenetluse seaduse neid artikleid, mis käsitlevad täitmist hüpoteegiga koormatud vara suhtes. Pärast seaduse 1/2013 jõustumist algatatud menetluste puhul võimaldab nüüd võlgniku vastuväide, mis põhineb lepingutingimuse ebaõiglusel ja on esitatud akti, millega täitmine määrati, teatavakstegemisest kulgema hakkava 10-päevalise tavalise tähtaja jooksul, peatada hüpoteegiga tagatud nõuet puudutava täitemenetluse seniks, kuni kohus teeb vastuväite kohta lahendi.

22 Selle seadusereformi raames on vaidlusaluse üleminekusätte eesmärk reguleerida neid täitemenetlusi, mis on seaduse 1/2013 jõustumise kuupäeval pooleli ning kus 10-päevaline vaidlustamistähtaeg on juba hakanud kulgema või on möödunud. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 34: ehkki Euroopa Kohtu otsustel on *ex tunc* mõju, mis avaldub seega tõlgendatud sätte jõustumise kuupäevast alates, pidas Hispaania seadusandja vajalikuks kehtestada ülemineku tähtaja mehhanismi, et ka tarbijatel, kelle suhtes on käimas täitemenetlus, oleks võimalik esitada Hispaania seadusandja poolt kehtestatava tähtaja vältel menetluslikult erakorraline vastuväide, tuginedes eelkõige ebaõiglaste lepingutingimuste olemasolule.

23 Tuleb välja selgitada, kas – ja vajaduse korral, millises ulatuses – ülemineku tähtaja mehhanism, mille kasuks Hispaania seadusandja otsustas ja mis kehtestati seadusega 1/2013, on vastuolus direktiiviga 93/13 (tõlgenduses, mis tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, mida on edasi arendatud eeskätt alates kohtuotsusest Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164)).

24 Selles osas tuleb märkida, et kuna sundtäitmise siseriiklikke mehhanisme ei ole ühtlustatud, siis tuleb hüpoteegiga tagatud nõuet puudutava täitemenetluse raames lubatud vastuväidete esitamise tähtaja kindlaksmääramise tingimused sätestada küll vastavalt liikmesriikide menetlusautonoomia põhimõttele liikmesriikide oma õiguskorras. Euroopa Kohus on siiski rõhutanud, et sellised tingimused peavad

vastama järgmisele topeltnõudele: need ei tohi olla vähem soodsad kui tingimused, mida kohaldatakse siseriikliku õigusega reguleeritavate sarnaste olukordade suhtes, (võrdväärsuse põhimõte) ja need ei tohi muuta praktikas võimatuks või ülemäära raskeks liidu õigusega tarbijatele antud õiguste teostamist (tõhususe põhimõte) (kohtuotsused Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punkt 50, ja Barclays Bank, C-280/13, EU:C:2014:279, punkt 37).

25 Seoses esiteks võrdväärsuse põhimõttega tuleb märkida, et Euroopa Kohtu käsutuses ei ole ühtegi elementi, mis annaks alust arvata, et vaidlusalune üleminekusäte ei ole selle põhimõttega kooskõlas.

26 Teiseks on Euroopa Kohus tõhususe põhimõtte kohta juba sedastanud, et iga juhtumit, mille puhul kerkib küsimus, kas mingi siseriiklik menetlusnorm muudab liidu õiguse kohaldamise võimatuks või ülemäära raskeks, tuleb analüüsida, võttes arvesse selle sätte kohta menetluses tervikuna, menetluse kulgu ja eripära erinevates liikmesriigi ametiasutustes. Seda silmas pidades tuleb arvesse võtta siseriikliku kohtusüsteemi aluseks olevaid põhimõtteid nagu kaitseõiguse tagamine, õiguskindluse põhimõte ja menetluse nõuetekohane kulgemine (kohtuotsus Sánchez Morcillo ja Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

27 Neid aspekte, millele eespool viidatud kohtupraktikas tuginetakse, tuleb arvesse võtta põhikohtuasjas kõne all oleva tähtaja iseloomulike tunnuste analüüsimisel. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 45, peab see analüüs seega keskenduma kahele asjaolule, milleks on seadusandja poolt kehtestatud õigust lõpetava tähtaja kestus ja selle tähtaja kulgema hakkamiseks valitud sündmus.

28 Seoses esiteks tähtaja kestusega on oluline märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on liidu õigusega kooskõlas õiguskindluse huvides mõistlike vaidlustamistähtaegade kehtestamine, mille möödalaskmine lõpetab vastava õiguse. Nimelt ei muuda sellised tähtajad praktiliselt võimatuks ega ülemäära raskeks liidu õiguskorrast tulenevate õiguste teostamist (kohtuotsus Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08, EU:C:2009:615, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Euroopa Kohus on lisaks tuvastanud, et ette nähtud tähtaeg peab olema sisuliselt piisav selleks, et huvitatud isikutel oleks võimalik ette valmistada tõhus õiguskaitsevahend ja see esitada (vt selle kohta kohtuotsus Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punkt 66).

30 Käesoleval juhul tuleb tuvastada, et ühekuuline tähtaeg on erandkorras ette nähtud üleminekusättega, millega soovitakse tagada tarbijatele, kes on võlgnikud pooleliolevas täitemenetluses, kus 10-päevaline tavaline vaidlustamistähtaeg on juba hakanud kulgema või on möödunud, võimalus tugineda selle sama menetluse raames uuele vaidlustamise alusele, mida ei olnud asjaomase nõude kohtule esitamise hetkel ette nähtud.

31 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et võttes arvesse vaidlusaluse üleminekusätte kohta täitemenetluses tervikuna, ei tundu erakorralise vastuväite esitamiseks ette nähtud ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg üldjuhul olevat sisuliselt ebapiisav selleks, et ette valmistada tõhus õiguskaitsevahend ja see esitada, ning osutub seega asjaomaste õiguste ja huvidega arvestades mõistlikuks ja proportsionaalseks.

32 Sellest tuleneb, et vaidlusalust üleminekusätet ei saa tarbijale sellise hüpoteegiga tagatud nõuet puudutava täitemenetluse raames, mis oli seaduse 1/2013 jõustumise kuupäeval pooleli, ette nähtud vaidlustamistähtaja kestuse põhjal käsitada tõhususe põhimõtet riivavana.

33 Seoses järgmiseks põhikohtuasjas kõne all oleva tähtaja iseloomulike tunnuste teise asjaolu analüüsiga, milleks on seadusandja poolt tähtaja kulgema hakkamiseks valitud sündmus, tuleb teha alljärgnevad järeldused.

34 Esiteks on selge, et seadus 1/2013, millega vaidlusalune üleminekusäte kehtestati, näeb ette üldkohaldatava õigusliku raamistiku. See seadus jõustus päeval, mil see avaldati *BOE*-s.

35 Kuivõrd seaduse 1/2013 eesmärk on kodanike laiaulatuslikum kaitse hüpoteeklaenu lepingutega seotud arvukates olukordades, reguleerib see sõnaselgelt ka selliste tarbijate olukorda, kes on selle seaduse jõustumise kuupäeval võlgnikud pooleliolevas täitemenetluses, mis on algatatud nende vara suhtes.

36 Neile tarbijatele tehti aga nende vastu täitemenetluse algatamise kuupäeval konkreetselt neile adresseeritud teatega isiklikult teatavaks, et neil on õigus vaidlustada täitmine 10 päeva jooksul alates teatavaks tegemisest.

37 Kuid see teatis, mis saadeti enne seaduse 1/2013 jõustumise kuupäeva, ei sisaldanud teavet nende tarbijate õiguse kohta vaidlustada täitmine täitedokumendi aluseks oleva lepingusätte ebaõiglusele tuginedes, sest see võimalus lisati tsiviilkohtumenetluse seaduse artikli 557 lõike 1 punkti 7 alles seadusega 1/2013.

38 Neil tingimustel ja arvestades eeskätt kaitseõiguste, õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, ei saa tarbijad mõistlikult eeldada, et neil tekib uus võimalus esitada vastuväide, välja arvatud juhul, kui neid sellest teavitatakse sama menetlustoimingu abil, mida kasutati neile esialgse teabe edastamiseks.

39 Seetõttu tuleb märkida, et, kuivõrd vaidlusalune üleminekusäte näeb ette, et õigust lõpetav tähtaeg hakkab põhikohtuasjas kulgema, ilma et asjaomaseid tarbijaid oleks isiklikult teavitatud võimalusest esitada enne asjaomase seaduse jõustumist juba algatatud täitemenetluse raames vastuväide uuel alusel, siis ei taga see kõnealuse tähtaja täiel määral kasutamist ja seega kõnealuse seadusmuudatusega antud uue õiguse tegelikku teostamist.

40 Võttes arvesse menetluse kulgu, eripära ja keerukust ning kohaldatavaid õigusnorme, esineb nimelt arvestatav oht, et see tähtaeg möödub, ilma et asjaomastel tarbijatel oleks võimalik tõhusalt ja tarvilikult oma õigusi kohtus teostada, ja seda eeskätt seetõttu, et nad ei tea või ei saa tegelikult aru, milline on nende õiguste täpne ulatus (vt selle kohta kohtuotsus Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).

41 Seetõttu tuleb teha järeldus, et vaidlusalune üleminekusäte on vastuolus tõhususe põhimõttega.

42 Kõigi nende kaalutluste alusel tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 93/13 artikleid 6 ja 7 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline siseriiklik üleminekusäte, nagu on kõne all põhikohtuasjas, millega tarbijatele, kelle suhtes on algatatud enne selle seaduse jõustumist, millega see üleminekusäte kehtestatakse, hüpoteegiga tagatud nõuet puudutav täitemenetlus, mida ei ole seaduse jõustumise hetkel veel lõpetatud, nähakse sundtäitmise vaidlustamiseks lepingutingimuste väidetava ebaõigluse alusel ette ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg, mis hakkab kulgema seaduse avaldamisele järgnevast päevast.

Kohtukulud

43 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artikleid 6 ja 7 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline siseriiklik üleminekusäte, nagu on kõne all põhikohtuasjas, millega tarbijatele, kelle suhtes on algatatud enne selle seaduse jõustumist, millega see üleminekusäte kehtestatakse, hüpoteegiga tagatud

nõuet puudutav täitemenetlus, mida ei ole seaduse jõustumise hetkel veel lõpetatud, nähakse sundtäitmise vaidlustamiseks lepingutingimuste väidetava ebaõigluse alusel ette ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg, mis hakkab kulgema seaduse avaldamisele järgnevast päevast.

Allkirjad